Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Kristin Hannah
Fly Away

Copyright © 2013 by Kristin Hannah
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-011-2
COBISS.SR-ID 78485769

ODLETI

✦

Kristin Hana

Prevela sa engleskog
Vesna Stojković

Stela

Za Bendžamina i Takera,
koji mi svakog dana pokazuju šta ljubav zapravo znači;
Za moju porodicu –
Lorensa, Debi, Kent, Džuli, Mekenzi,
Lori, Lukasa i Logana.
Svi vi mi pomažete da nastavim dalje,
a naša sećanja pričaju našu priču;
I na kraju, za moju majku.
Nedostaješ nam.

Zahvalnica

✦

Sa svakom knjigom koju napišem kao da se oslanjam na svoje prijatelje da mi pruže snagu potrebnu da se zamisli priča i da se ta priča oživi. Ovo putovanje je bilo posebno teško i bilo je trenutaka u kojima mi je, da nije bilo mojih prijatelja, malo falilo da odustanem. Hvala Suzan Elizabet Filips i Džil Barnet što su mi rekle da je vreme da napišem ovu priču, a Megan Čens i Džil Mari Landis poručujem, najiskrenije – ovo ne bi mogla da uradim bez vas. Hvala vam.

Hvala i Dženifer Enderlin i Metjuu Širu što su mi dali ono što mi je bilo najpotrebnije: vreme.

Draž, moglo bi se reći i genijalnost sećanja je u tome što je ono probirljivo, nestalno i hirovito: ono odbacuje prosvetiteljsku katedralu i neizbrisivo fotografiše dečačića ispred koji žvaće krišku dinje u prašini.

– Elizabet Bouen

✦

Kada bi čovek mogao da prođe kroz raj u snu,
i tamo dobije cvet kao zavet
da je njegova duša zaista tamo bila, i kada bi našao taj
cvet u ruci kad se probudi – Avaj!
Šta onda?

– iz beležnice S. T. Kolridža

Prolog

✦

Dok klonulo sedi u separeu restorana, na obrazima joj se suše suze, razmazujući joj maskaru koju je pre samo nekoliko sati pažljivo stavila. Iako se odmah vidi da tu ne pripada, ona je ipak tu.

Tuga je podmukla, dolazi i odlazi poput nezvanog gosta koga ne možeš da oteraš. Iako to nikad nije priznala, ona želi ovu tugu. U poslednje vreme to je jedino što je delovalo stvarno. Zatekne sebe kako razmišlja o svojoj najboljoj prijateljici čak i sada, posle toliko godina jer želi da plače. Poput deteta koje češe krastu i ne može da se obuzda iako zna da će boleti.

Pokušala je da nastavi sama. Stvarno je pokušala. Na neki svoj način još uvek pokušava, ali ponekad neka osoba može da te pridržava u životu, pomaže ti da ostaneš na nogama, a kad nema te ruke da se za nju uhvatiš, osećaš kako propadaš ma koliko da si nekada bila jaka, ma koliko se trudila da ostaneš čvrsta.

Nekada davno, dok je te najgore noći u svom životu išla niz mračnu ulicu po imenu Ulica svitaca, našla je svoju srodnu dušu.

To je bio naš početak. *Pre više od trideset godina.*

Tali-i-Kejt. Ti i ja protiv sveta. *Najbolje drugarice zauvek.*

Ali priče imaju kraj, zar ne? Izgubiš ljude koje voliš i moraš nekako da nastaviš dalje.

Moram da zaboravim. Da se osmehnem i oprostim se.

Neće biti lako.

Još uvek ne zna šta je pokrenula. Kroz nekoliko trenutaka sve će se promeniti.

1.

✦

2. septembar 2010.
22.14

Osećala se pomalo ošamućeno. Prijalo je, kao da je bila umotana u toplo ćebe tek izvađeno iz mašine za sušenje. Ali kada se osvestila i videla gde je, više nije bilo toliko prijatno.

Sedela je klonulo u kabini u toaletu, a na obrazima su joj se skorele suze. Koliko je već dugo ovde? Polako je ustala i izašla iz toaleta, proguravši se do prepunog predvorja i ignorišući poglede pune osude koje su joj upućivali ljudi koji su pili šampanjac ispod blistavog lustera iz devetnaestog veka. Film se sigurno završio.

Kada je izašla, šutnula je svoje besmislene lakirane salonke u mrak. U skupim crnim najlonkama, po kiši koja je rominjala, krenula je prljavim pločnikom ka kući. Bila je samo nekoliko blokova dalje. Uspeće da stigne do tamo, a u ovo doba ionako nikada ne bi našla taksi.

Kada se približila Ulici Virdžinija, pažnju joj je privukao blistavi ružičasti znak MARTINI BAR. Nekoliko ljudi okupilo se pred ulazom, pričalo i pušilo pod nadstrešnicom.

Iako se zaklela da će samo proći, okrenula se, otvorila vrata i ušla. Zavukla se u mračni bar prepun ljudi i uputila se pravo ka dugačkom šanku od mahagonija.

„Šta želite?", pitao je mršavi muškarac upadljivog izgleda, s narandžastom kosom i više metala na licu nego u gvožđarskoj radnji.

„Tekilu", odgovorila je.

Popila je prvu i naručila još jednu. Glasna muzika ju je umirivala. Pila je tekilu i njihala se u ritmu muzike. Oko nje, ljudi su pričali i smejali se. Delovalo je pomalo kao da je i ona deo toga.

Pored nje je stao čovek u skupom italijanskom odelu. Bio je visok i upadljivo zgodan, brižljivo ošišane i sređene plave kose. Verovatno

bankar ili korporativni advokat. Naravno, premlad za nju. Nije imao više od trideset pet godina. Koliko je već dugo bio tu i pokušavao nekoga da pokupi, tražeći privlačniju ženu u baru? Jedno piće, dva?

Konačno se okrenuo prema njoj. Po tome kako ju je pogledao, videla je da zna ko je ona i taj mali znak prepoznavanja ju je primamio. „Mogu li da vas častim pićem?"

„Ne znam. Možete li?" Da li je uplitala jezikom? To nije dobro. I nije mogla jasno da razmišlja.

Njegov pogled se sa njenog lica spustio na grudi, a onda se vratio na lice. Bio je to pogled koji je prodirao kroz svako foliranje. „Rekao bih, bar toliko."

„Obično ne startujem neznance", slagala je. U poslednje vreme kroz njen život su uglavnom prolazili neznanci. Svi ostali, svi koji su nešto značili, zaboravili su je. Osetila je kako *zanaks* počinje da deluje. Ili je to bila tekila?

Dotakao joj je bradu, pomazivši je po vilici tako da je zadrhtala. Bilo je smelosti u tom njegovom dodiru, niko je više nije doticao. „Ja sam Troj", rekao je.

Pogledala je u njegove plave oči i osetila težinu svoje usamljenosti.

„Ja sam Tali Hart", rekla je.

„Znam."

Poljubio ju je. Njegov poljubac je imao sladak ukus, na neko piće i cigarete. Ili možda na marihuanu. Želela je da se izgubi u samom fizičkom osećaju, da se rastopi kao bombona.

Želela je da zaboravi sve što je u njenom životu krenulo naopako i kako je završila na ovakvom mestu, sama u moru neznanaca.

„Poljubi me ponovo", rekla je, mrzeći patetično preklinjanje koje je čula u svom glasu. Tako je zvučala kao dete, kada je bila devojčica koja je nosa pribijenog uz prozor čekala majku da se vrati. *Šta nije u redu sa mnom*?, pitala je ta devojčica svakoga ko je hteo da je čuje, ali nikada nije dobila odgovor. Tali ga je povukla prema sebi, ali dok ju je ljubio i pripijao se uz nju, zaplakala je, a kada su suze potekle, više nije mogla da ih zaustavi.

✦

3. septembar 2010.
2.01

Tali je poslednja izašla iz bara. Vrata su se zalupila za njom, a neonski znak zašištao je i ugasio se. Sada je već bilo prošlo dva, a ulice Sijetla bile su prazne. Tihe.

Teturala se dok je išla klizavim trotoarom. Poljubio ju je neki muškarac – neznanac – a ona je zaplakala.

To je stvarno jadno. Nije ni čudo što je ustuknuo.

Kiša je pljuštala po njoj, gotovo je potopivši. Pomislila je da stane, zabaci glavu i pije kišu dok se ne udavi.

To ne bi bilo toliko loše.

Činilo joj se da su joj trebali sati da stigne kući. Progurala se pored vratara u svojoj zgradi, ne pogledavši ga u oči.

Pogledala se u zid lifta prekriven ogledalima.

O, bože.

Izgledala je užasno. Njena kestenjasta kosa – kojoj je trebalo farbanje – ličila je na ptičje gnezdo, a maskara joj se slivala niz obraze poput ratničke boje.

Kada su se vrata lifta otvorila, zakoračila je u hodnik. Bila je toliko nesigurna na nogama da joj je trebala čitava večnost da stigne do vrata stana i tek iz četvrtog pokušaja uspela je da ugura ključ u bravu. Dok je otvorila vrata, zavrtelo joj se u glavi i ponovo joj se vratila glavobolja.

Negde između trpezarije i dnevne sobe udarila je u stočić i umalo pala. U poslednji čas uspela je da se uhvati za kauč. Odahnula je kada je utonula u debeli beli jastuk ispunjen perjem. Sto pred njom bio je pretrpan poštom, računima i časopisima.

Pala je na jastuk i zatvorila oči, pomislivši u kakvu joj se zbrku život pretvorio.

„Đavola, Kejti Rajan", prošaputala je najboljoj prijateljici koja nije bila tu. Ova usamljenost je bila nepodnošljiva. Ali njene najbolje

prijateljice više nema. Mrtva je. Tako je sve i počelo. Kada je izgubila Kejt. Koliko je to jadno? Tali je počela da tone nakon smrti najbolje prijateljice i od tada nije mogla da se trgne. „Trebaš mi." A onda je vrisnula: „*Trebaš* mi!"

Tišina.

Pustila je da joj glava padne. Da li je zaspala. Možda...

Kada je ponovo otvorila oči, zamućenog pogleda zurila je u gomilu pošte na stočiću. Uglavnom reklame, katalozi i časopisi koje se više nije ni trudila da pročita. Htela je da okrene glavu, ali pažnju joj je privukla jedna slika.

Namrštila se i nagnula napred, sklonila poštu i otkrila časopis *Star* koji je ležao ispod. U gornjem desnom uglu bila je njena mala fotografija. I to ne neka lepa. Ne neka kojom bi mogla da se ponosi. Ispod je stajala jedna jedina, užasna reč.

Zavisnica.

Drhtavim rukama zgrabila je časopis i otvorila ga. Okretala je stranice dok ponovo nije naišla na svoju sliku.

Bila je to kratka priča, nije zauzimala ni celu stranu.

ISTINITA PRIČA IZA GLASINA

Starenje nije lako nijednoj ženi koja je pred očima javnosti, ali ono je možda posebno teško za Tali Hart, nekadašnju zvezdu nekada popularnog tok-šoua *Žensko druženje*. Kuma gospođe Hart Mara Rajan dala je ekskluzivni intervju za *Star*. Gospođica Rajan, stara 20 godina, potvrdila je da se pedesetogodišnja Hartova u poslednje vreme bori sa demonima koji su je pratili celog života. Prema rečima gospođice Rajan, poslednjih meseci Hartova se „zabrinjavajuće mnogo ugojila" i neumereno koristila lekove i alkohol.

„Oh, bože..."

Mara.

Ta izdaja ju je toliko zabolela da nije mogla da diše. Pročitala je članak do kraja, a onda pustila da joj časopis ispadne iz ruku.

Bol koju je mesecima, godinama potiskivala, ponovo se probudila, uvukavši je u najsumornije, najsamotnije mesto na kojem je ikada bila. Prvi put nije mogla ni da zamisli kako će se izvući iz ove jame.

Pogleda zamućenog od sunca, nesigurno je ustala i uzela ključeve od kola.

Ne može više ovako da živi.